

som muligt fremmet, og have Sikkerhed for, at Loven endnu i denne Session kunde komme frem, og man frygtede for, at naar man gik ind paa Udvalgets Endringsforslag, hvoraf flere dog vistnok vare af betydelig Vægt, og jeg tør vel sige Værd, vilde man derved hemme Sagens Gang, idet man antog, at det var muligt, at man i det andet Thing ikke vilde gaae ind derpaa, og det vilde da forsinke Loven, om ikke hindre dens Emanation. Men desuagtet lod man Loven gaae tilbage for at rette to, saavidt jeg erindrer, ganske ubetydelige Feil, af hvilke den ene navnlig kun bestod i Udeladelsen af et Ord, som laae tydeligt i Meningen, ligesom det ogsaa blev under Debatterne tydeligt nok udhævet af Justitsministeren, at dette Ord var forglemt, hvilket derhos allerede var anført i Betænkningen. Desuagtet tog man som sagt ikke i Betænkning at lade Sagen gaae tilbage, fordi man dog ikke, som man sagde, kunde vedtage en Lov, hvori der var en aabenbar Feil. Det forekommer mig altsaa, at naar man nu vil antage denne Lov med den her omtalte Feil, gjør man sig skyldig i en Inconsequens. For saavidt Finantsministeren har gjort opmærksom paa, at det var umuligt at vedtage en Finantslov uden Feil, saa skal jeg tillade mig dertil at svare, at for de Feil, vi ikke kjende, ere vi naturligviis angerløse, naar vi lade dem passere; thi de ubekjendte Feil kunne vi ikke tage Hensyn til, vi vide jo, at alt Menneskeværk er mangelfuldt. Vi maae gjøre, hvad vi kunne, for at rette de aabenbare Feil; de Feil, vi ikke see, skulle vi nok lade være at rette; men dette kan ikke heller lægges os til Last.

Skytte: Jeg skal ingenlunde modsig den høitærede Finantsminister, naar han yttrede, at fordi ingen speciel Afstemning over Specialsummerne har fundet Sted, ere alle Poster dog vedtagne, ved at Totalsummen er affemt. Det er ganske vist, det erkjender jeg; men naar Totalsummen, der er affemt, er aabenbar feilagtig, og ingen Afstemning har funden Sted over de underliggende Hovedsummer eller Specialsummerne, saa mener jeg dog, at der virkelig er en Feil deri, som har sin store reelle Betydning; og det er netop

Tilfældet her. Der er aldeles ingen anden Hjemmel for den Krigsministeren bevilgede Sum end den Afstemning, der har fundet Sted over Totalsummen, og som lyder saaledes: „Hovedsummen rettes efter de vedtagne Endringer, hvorefter der i Paragraphen nu indføres 3,513,550 Rbd. vedtoges eenstemmigt med 69 Stemmer“. Denne Sum er feilagtig, og der er ikke skeet nogen Afstemning over nogen af de underliggende Hovedsummer, hverken de ordinære eller de extraordinære Udgifter, eller over Specialsummerne, hvormed Udgifterne forøvrigt kunne være bevilgede. Jeg kan virkelig saaledes ikke indsee Andet, end at der er en høist betydelig Feil, som man ikke kan overse uden at svække Afstemningernes Betydning i Almindelighed.

Riis: Den ærede 7de Landssthingsmand for 2den Kreds (Glensborg) udhævede, at Landssthinget ved Vedtagelsen af Loven om Rigsretten havde tilbagesendt denne Lov, fordi der manglede et Ord deri; han har selv opstillet en Sammenligning mellem Ord og Tal og troet, at det var Gæ, om der manglede et Ord eller et Tal; men det maa vistnok staae klart for ham, at det kan have en væsentlig Betydning, at en Lov udfommer, hvori der mangler et Ord; jeg vil saaledes blot nævne det lille Ord „ikke“, — om det staaer der eller ikke, er ikke ubetydeligt. Saaledes var det vistnok ogsaa ved Loven om Rigsretten; det Ord, der blev udhævet, havde en væsentlig Indflydelse paa Meningen (Nei!). Hvad de Feil angaaer, der her ere under Omtale, og som ved Udvalgets Omhu ere blevne opdagede, da ere de jo vistnok af saa ringe Betydning, at de ikke bør bevirke, naar der forresten ikke er andre Ting, der gjøre det onskeligt, at Loven gaaer tilbage til det andet Thing, og ved denne Tilbagesendelse bliver opholdt. Naar den høitærede Finantsminister har erklæret, at saadanne Feil i og for sig ikke ere af nogen praktisk Betydning, da er jeg i saa Henseende ganske enig med ham, hvilket jeg ogsaa tillod mig under Sagens første Behandling at udtale. Jeg kan derfor ikke tage det af den ærede Taler ansøgte Beviis for gyldigt, og deraf drage den Slutning, at, fordi man har forandret et Ord i en Lov,